

Arrest

nr. 143 203 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 3 april 2012 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 september 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 18 september 2012 ter kennis wordt gebracht, is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 10 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Ter terechtzitting wijst verweerder op een door hem op 22 juli 2014 genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar, beslissing die verzoekster op 29 juli 2014 ter kennis werd gebracht. Hij stelt dat deze beslissing niet is aangevochten en derhalve definitief is geworden. Hij stelt van oordeel te zijn dat verzoekster niet langer een belang heeft bij haar beroep.

Verzoekster betwist niet thans het voorwerp uit te maken van een beslissing waarbij haar voor twee jaar een inreisverbod werd opgelegd en dat deze beslissing thans definitief is geworden. Zij wijst er evenwel op dat zij een schending inriep van artikel 8 van het EVRM en hogere rechtsnormen dienen te primeren.

De Raad stelt allereerst vast dat uit een raadpleging van de eigen databank inderdaad niet blijkt dat verzoekster in beroep ging tegen het inreisverbod dat haar op 29 juli 2014 ter kennis werd gebracht. Er dient aldus te worden aangenomen dat dit inreisverbod thans inderdaad definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

De Raad stelt vast dat verweerder ingeval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen in beginsel niets anders vermag dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekster thans in het Rijk verblijft terwijl zij onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals is voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet). Aldus blijkt niet dat verweerder haar de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België nog kan afgeven (RvS 30 december 2014, nr. 10.989 (c)). Daarnaast dient verweerder in beginsel verzoekster opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Gelet op deze vaststellingen blijkt niet op welke wijze een nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen verzoekster nog enig nuttig voordeel kan opleveren, nu zij dan in ieder geval nog steeds onderhevig blijft aan het definitief geworden inreisverbod dat noch opgeheven noch opgeschort is en waardoor zij in beginsel (onmiddellijk) het Belgische grondgebied dient te verlaten. Verzoekster maakt daarenboven ook het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2014 dat evenmin is aangevochten en waarvan aldus ook kan worden aangenomen dat het definitief is geworden. Ook op deze grond blijkt niet welk belang zij nog heeft bij het aanvechten van het thans betreden bevel om het grondgebied te verlaten, nu zij dan in ieder geval terugvalt op een meer recent bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief is geworden.

2.3. Verzoekster is van mening een belang te kunnen behouden bij het aanvechten van de thans bestreden beslissingen, gelet op de door haar ingeroepen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoekster haar grieven hieromtrent enkel nog op nuttige wijze kan laten gelden in het kader van een eventueel verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod en dit overeenkomstig de bepalingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Zonder een opheffing of opschorting van het betreffende inreisverbod blijft immers de vaststelling gelden dat zelfs indien de thans bestreden beslissingen worden vernietigd, het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven. Het obstakel dat verzoekster in wezen verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven betreft het inreisverbod. Bij een vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod kan verzoekster zich beroepen op de argumenten ontleend aan artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er in dit verband ook op dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk te terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Daarnaast kan de Raad ook enkel vaststellen dat verzoekster in haar enig middel op dit punt aanvoerde dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst artikel 8 van het EVRM zal worden geschonden, nu in deze situatie haar familiale banden zullen worden verbroken. De familiale banden die zij concreet aanhaalde, zijn de banden met haar partner en hun gezamenlijke kind. Zij betwist evenwel het gestelde in de eerste bestreden beslissing niet dat haar partner tevens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd betekend en tevens bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. In de thans voorliggende situatie blijkt dan ook op geen enkele wijze dat de thans bestreden beslissingen tot doel of gevolg zullen hebben dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden of dat de gezinsbanden zullen worden verbroken. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat zo ook geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Deze vaststelling geldt des te meer nu verzoekster op geen enkele wijze aangeeft dat er noemenswaardige hinderpalen bestaan die een verderzetting van het privé- gezins- of familieleven in het land van herkomst of elders ernstig bemoeilijken. In deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM in geen geval worden vastgesteld.

2.6. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Het beroep is, bij gebreke van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS